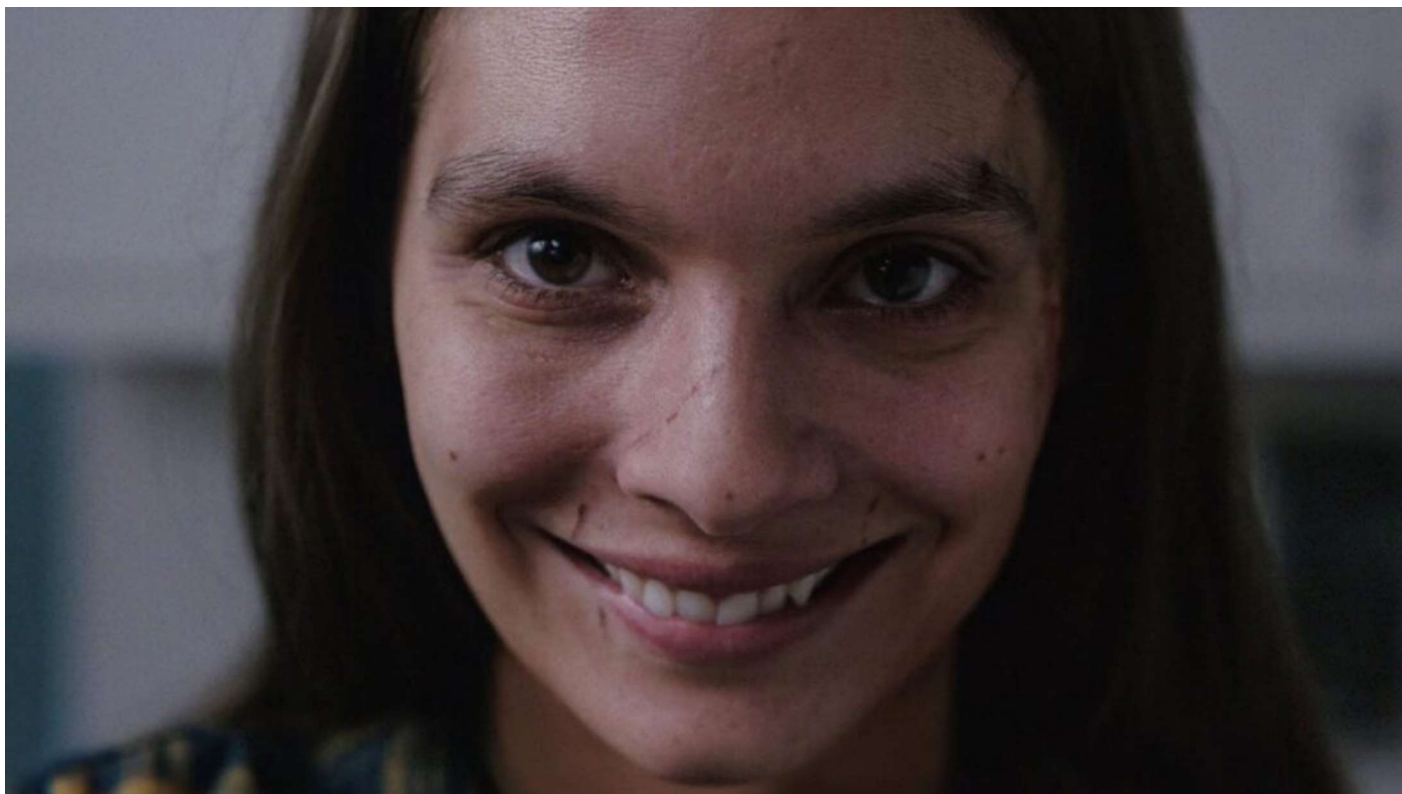

SMILE

AF MOGENS HØEGSBORG · 13. JULI 2024 · 4 MINUTTERS LÆSETID

Smile er en på overfladen velfungerende horrorfilm, der dog lider under en komplet mangel på originalitet.

Psykologen Rose Cotter (Sosie Bacon) arbejder på et hospital i en unavngiven amerikansk storby. En dag får hun en yngre kvinde ind som akutpatient.

Kvinden, Laura (Caitlin Stasey) forklarer, hvordan hun for nogle dage siden bevidnede sin underviser på universitetet begå selvmord ved at slå sig selv i hovedet med en hammer.

Siden da har hun været forfulgt af et væsen, der kan antage skikkelse af et hvilket som helst menneske – levende eller død – og som forudsiger hendes egen død. Væsnet smiler altid, forklarer hun.

Rose forsøger at indlede sin terapi, men pludselig begynder Laura at skrike – hun siger, at væsnet er der nu. Rose, der naturligvis intet kan se, ringer efter hjælp, men pludselig bliver der stille.

Da Rose vender sig om, står Laura bag hende med et stort, uhyggeligt smil på ansigtet og et skår fra en ituslået potteplante i hånden. Mens Rose ser på, skærer Laura halsen over på sig selv og falder død om på gulvet!

KÆDEBREVSFORBANDELSE

I dagene efter selvmordet begynder Rose selv at opleve mærkelige ting. Hun ser én af de andre patienter på hospitalet smile til hende på samme måde som Laura, men da hun tilkalder hjælp, går det op for hende, at det var en hallucination, og at patienten bare lå og sov.

Efter lidt tid opsøger Rose sin egen psykolog, der forsøger at forklare Roses oplevelser som resultater af det traume, hun fik, da hun som barn var vidne til, at hendes mor døde af en overdosis.

Men Rose er langt fra overbevist, og da de uhyggelige tildragelser eskalerer, søger hun hjælp fra sin ekskæreste, politimanden Joel (Kyle Gallner), for hendes egen forlovede Trevor (Jessie T. Usher) tror ikke på hende; tværtimod tror han bare, hun er ved at blive sindssyg.

I samarbejde med Joel lykkes det Rose at stykke et billede sammen af, hvad der foregår. Alle de tidligere selvmordsofre har selv været vidne til et selvmord 4-7 dage før, de begik selvmord.

På den måde former selvmordene sig som et uhyggeligt kædebrev – vær vidne til et selvmord, og få dage efter er det dig selv, der begår selvmord foran en anden.

Spørgsmålet er naturligvis nu, om det på nogen måde kan lykkes Rose at bryde forbandelsen...

FULDKOMMEN OG TOTAL MANGEL PÅ ORIGINALITET

Smile er både skrevet og instrueret af den spillefilmsdebuterende Parker Finn, der har baseret filmen på sin egen kortfilm **Laura Hasn't Slept** (2020).

Som spillefilmsdebut er **Smile** sådan set en ganske imponerende film, der dog lider under ét helt centralt problem, nemlig den fuldkomne og totale mangel på originalitet.

Idéen med en forbandelse, der går i arv fra én person til den næste, er rent umiddelbart hentet fra den langt overlegne **It Follows** (2014), der i sig selv må have hentet idéen fra japanske horrorfilm som **Ringu** (1998) og **Ju-on** (2000).

Og resten er naturligvis også set før – fra filmens *jump scares* til plotudviklingen, hvor Rose først selv skal tro på, at der foregår noget og videre til efterforsknings-fasen og endelig til slutspillet, hvor hun må forsøge at bekæmpe den ondskab, der har fæstnet sig til hende.

Nu er det jo engang sådan, at en film ikke behøver at være synderligt original for at være god. Problemet med **Smile** er, at den er modelleret så tæt over f.eks. **It Follows**, at man faktisk kan forudsige plottets udvikling fra start til slut.

Helt i slutningen tror man måske lige, at filmen tager en usædvanlig drejning, men det går hurtigt op for den erfarne horrorfan – også inden det endelige twist – at det ikke er tilfældet.

OGSÅ MANGE VELFUNKTERENDE ELEMENTER

Forudsigeligheden trækker altså en del ned i filmens samlede indtryk, men man må ikke desto mindre også anerkende, at der er mange velfungerende elementer undervejs.

Sosie Bacon gør det virkelig godt som den stadigt mere plagede Rose, og med undtagelse af Jessie T. Usher, hvis Trevor mest af alt bare fremstår som et røvhul uden andre facetter, så er der også ganske solide indsatser fra de øvrige birolleindehavere. I øvrigt er det jo ikke Ushers skyld, at hans rolle ikke fungerer bedre, end den gør.

Rent visuelt fungerer **Smile** også rigtig fint, og på lydsiden har Cristobal Tapia de Veer komponeret et score, der fungerer fint i filmen, men som jeg ikke vil røre med en ildtang som selvstændigt album.

Selv de fleste af filmens jump scares – og der er nogle stykker – fungerer såmænd okay, men jeg havde ikke behov for at se væsnet så tydeligt til sidst i filmen.

STYRKE OG SVAGHED

En sidste ting, der fungerer som både en styrke og en svaghed for **Smile**, er filmens meget tydelige metafor.

Det bliver i hvert fald slået fast med syvtommersøm, at den forbandelse, der hviler over Rose – og alle de tidligere ofre – skal forstås som et symbol på personlige traumer og den måde, traumer kan gå i arv eller gives videre til andre gennem skadelig opførsel.

På den ene side gør det filmen til et meget kompakt, let tolkeligt værk med en tydelig sammenhæng mellem filmens plot og dens symbolske lag.

På den anden side berører det også filmen noget, at den er så entydig i sine tolkningsmuligheder. Hvis man igen sammenligner med **It Follows**, så er sidstnævnte betydeligt mere åben i sine tolkningsmuligheder, hvilket gør filmen mere interessant at gå og tygge på, rent mentalt.

MIDDELMÅDIG

Smile fungerer dog på overfladen ganske udmærket som horrorfilm, og den er nok noget mere virksom for dem, der ikke har set hverken **It Follows**, **Ringu**, **Ju-On** – eller andre J-horrorfilm med lignende præmisser.

Af samme grund er der selvfølgelig heller ikke tale om en decideret dårlig film. Den er bare for afledt af sine forbilleder og dermed for forudsigelig til for alvor at hæve sig over det middelmådige.

Titel: Smile

Instruktør: Parker Finn

Manuskript: Parker Finn

Cast: Sosie Bacon (Rose Cotter), Kyle Gallner (Joel), Jessie T. Usher (Trevor), Robin Weigert (Dr. Madeline Northcott), Caitlin Stasey (Laura Weaver)

Foto: Charlie Sarroff

Klip: Elliot Greenberg

Musik: Cristobal Tapia de Veer

Spilletid: 115 minutter

Aspect ratio: 2.00:1

Sprog: Engelsk

Produktionsland, år: USA, 2022

Anmeldt i nr. 224 | 13/07/2024

Stikord: Forbandelser

MOGENS HØEGSBERG

SENESTE INDLÆG

Mogens Høegsberg. Redaktør. Medstifter af Planet Pulp. Født 1976. Oprindelig fra Ringkøbing, fra 1996 til 2014 bosat i Århus, nu bosat i Silkeborg. Uddannet mag.art. og ph.d. i middelalderarkæologi. Ansat som arkæolog ved Moesgård Museum. Har siden barndommen været ivrig horrorfan; indledningsvist primært litteratur, senere også film. Dertil rollespiller, brætspiller og tegneseriefan. Film og filmmusik er Mogens' to største passioner inden for [..]